

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

ΑΝ ΤΟ ΨΑΞΕΙΣ ΣΤΟΝ ΧΑΡΤΗ, το Μπίσοπθορπ μοιάζει με ραχοκοκαλιά φαριού. Μόνο που εδώ μιλάμε για τη ραχοκοκαλιά που περιλαμβάνει έναν κεντρικό δρόμο με μικροσκοπικούς δρομίσκους και αδιέξοδα που δε βγάζουν πουθενά. Ένα βαθιά πληκτικό μέρος, που δεν καταφέρνει να δώσει διεξόδους διασκέδασης στον νεαρόκοσμο του, ο οποίος διψάει για κάτι το διαφορετικό.

Είναι ωστόσο αρκετά μεγάλο, όπως και τα περισσότερα χωριά αυτής της κατηγορίας, με καταστήματα που συνωστίζονται στον κεντρικό δρόμο. Αλλά, στο φως της ημέρας, δεν μπορούν να κρύψουν αυτό που πραγματικά είναι – ένα συνονθύλευμα από επιχειρήσεις άσχετες μεταξύ τους. Το ντελικατέσεν με τα εκλεκτά προϊόντα, για παράδειγμα, βρίσκεται δίπλα στον *Κόσμο των Ψευδαισθήσεων*, το κατάστημα με τα ρούχα για μασκαράδες, που, αν δεν υπήρχαν τα κουστούμια στη βιτρίνα του, θα μπορούσε να θεωρηθεί sex shop – και το οποίο κατάστημα πράγματι έχει έναν χώρο στο πίσω μέρος του που πουλάει «πρωτότυπα παιχνίδια για ενήλικες».

Το χωριό δεν είναι στην πραγματικότητα άταρκες. Δεν έχει πια ταχυδρομείο, η παμπ και το φαστφουντάδικο που πουλάει τηγανητό ψάρι με πατάτες δεν έχουν πια την κίνηση που είχαν κάποτε. Υπάρχει ωστόσο ένα φαρμακείο δίπλα στο ιατρείο κι ένα κατάστημα που πουλάει παιδικά παπούτσια, το οποίο, όπως και ο *Κόσμος των Ψευδαισθήσεων*, εξυπηρετεί κυρίως πελάτες που έρχονται από το Γιορκ ή από το Θερσκ. Αλλά έτσι έχουν τα πράγματα.

Ο Ρόουαν και η Κλάρα το θεωρούν ένα μέρος λειψό, πλήρως εξαρτημένο από τα λεωφορεία, το διαδίκτυο και άλλες οδούς διαφυγής. Είναι ένα μέρος που ζει με την ψευδαίσθηση πως είναι το ιδεώδες πρότυπο ενός γραφικού αγλικού χωριού αλλά που στην ουσία δεν είναι τίποτα περισσότερο, όπως και τα περισσότερα παρόμοια με αυτό μέρη, από ένα μεγάλο μαγαζί με στολές για μεταμφιεσμένους, που πουλάει πιο εξευγενισμένα κουστούμια.

Έτσι, αν ζεις εδώ αρκετό καιρό, θα πρέπει κάποια στιγμή να πάρεις μιαν απόφαση. Είτε αγοράζεις ένα κουστούμι και προσποιείσαι πως σου αρέσει. Είτε έρχεσαι αντιμέτωπος με την πραγματικότητα για το ποιος στ' αλήθεια είσαι.

ΑΝΘΗΛΙΑΚΟ ΜΕ ΔΕΙΚΤΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ 60

ΕΞΩ ΣΤΟ ΦΩΣ, ο Ρόουαν ταράζεται βλέποντας πόσο χλωμή δείχνει η αδερφή του. «Τι πιστεύεις πως είναι;» τη ρωτάει ο Ρόουαν καθώς περνούν δίπλα από κάδους ανακύκλωσης και σύννεφα από μύγες. «Εννοώ η αρρώστια σου».

«Δεν ξέρω...» Η φωνή της ίσα που ακούγεται, όπως και τα τραγούδια των φοβισμένων πουλιών καθώς τους νιώθουν να πλησιάζουν.

«Ίσως η μαμά να έχει δίκιο» της λέει.

Εκείνη σταματάει προσπαθώντας να πάρει δυνάμεις. «Αυτά από το αγόρι που τρώει κόκκινο κρέας σε κάθε γεύμα».

«Λοιπόν, πραγματικά, πριν συνεχίσεις να μου κάνεις κήρυγμα αλά Γκάντι, οφείλω να σου πω πως ο απόλυτα χορτοφάγος δεν υπάρχει. Θέλω να πω, ξέρεις πόσα πολλά έμβια όντα ζουν πάνω σ' ένα μόνο καρότο; *Εκατομμύρια*. Ένα λαχανικό μοιάζει με ολόκληρη μητρόπολη μικροβίων, κι έτσι, κάθε φορά που βράζεις ένα καρότο, εξαλείφεις μια ολόκληρη πόλη. Για σκέψου το. Κάθε μπολ σούπας είναι μια αποκάλυψη».

«Αυτό είναι...» Αναγκάζεται ξανά να σταματήσει να μιλάει.

Ο Ρόουαν νιώθει ενοχές που τη διαόλισε. Η αδερφή του είναι η μοναδική φίλη που έχει. Και σίγουρα η μοναδική της οποίας μπορεί ν' αντέξει την παρουσία. «Κλάρα, είσαι πολύ, πολύ χλωμή, σχεδόν άσπρη» της λέει σιγανά. «Ακόμα και με τα δικά μας κριτήρια».

«Απλά, θα ήθελα να σταματήσετε πια όλοι σας αυτή την κουβέντα» του λέει κι έχει αρχίσει να βάζει σε σειρά στο κεφάλι της τα δεδομένα που έχει βρει μέσα από τα φόρουμ των χορτοφάγων. Όπως για παράδειγμα πως οι χορτοφάγοι ζουν μέχρι τα ογδόντα εννιά τους χρόνια και δεν παθαίνουν πολλούς καρκίνους, και πως μερικές εξαιρετικά υγιείς γυναίκες του Χόλλυγουντ, όπως η Αλίσια Σίλβερστοουν, η Λιβ Τάιλερ και η κατά κοινή ομολογία μονίμως νυσταγμένη αλλά ακόμη λαμπερή Ζού Ντεσανέλ, δεν αφήνουν κανένα ζωικό προϊόν να περάσει από τα χείλια τους. Αλλά θα χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια για να του το διατυπώσει σωστά, κι έτσι δεν μπαίνει καν στον κόπο. «Είναι απλά ο καιρός που με κάνει να νιώθω τόσο άρρωστη» λέει, καθώς το πρόσφατο κύμα ναυτίας έχει αρχίσει να καταλαγιάζει κάπως.

Είναι Μάης, και το καλοκαίρι αυτή τη φορά μάλλον έχει έρθει νωρίτερα, ίσως λοιπόν να έχει κάποιο δίκιο η αδερφή του. Ο Ρόουαν υποφέρει και ο ίδιος. Το έντονο φως τον κάνει να νιώθει ευάλωτος, λες και το δέρμα του είναι καμμένο από γάζα, ακόμα και κάτω από τα ρούχα, και παρόλα αυτά το αντηλιακό με δείκτη προστασίας 60.

Ο Ρόουαν προσέχει το δάκρυ που γλιστράει από τα μάτια της αδερφής του, μπορεί ίσως να οφείλεται στην έκθεσή της στο φως της ημέρας αλλά και να είναι δείγμα απελπισίας, γι' αυτό αποφασίζει να σταματήσει το κήρυγμά του

ενάντια στους χορτοφάγους. «Ίσως και να οφείλεται πράγματι στον καιρό» της λέει. «Όλα όμως θα πάνε καλά. Ειλικρινά. Και νομίζω πως θα σου κάνει καλό η κάνναβη».

«Το ρίξαμε στ' αστεία τώρα» καταφέρνει να πει αυτή.

Περνούν μπροστά από το κλειστό ταχυδρομείο και ο Ρόουαν, στενοχωρημένος, βλέπει το γκραφίτι να είναι ακόμη εκεί. Ο ΡΟΟΥΑΝ ΡΑΝΤΛΕΪ ΕΙΝΑΙ ΦΡΙΚΙΟ. Σειρά έχει τώρα ο *Κόσμος των Ψευδαισθήσεων*, που οι πειρατές της βιτρίνας του έχουν αντικατασταθεί από κούκλες με στενά φωσφοριζέ ρούχα ντίσκο, κάτω από ένα πανό που λέει «Εδώ βγαίνει ο ήλιος».

Η ανακούφιση έρχεται επιτέλους όταν περνούν μπροστά από το *Πεινασμένο Γουρουνάκι* και ο Ρόουαν κοιτάζει προς τον πάγκο του φυγείου που λάμπει στο σκοτεινό δωμάτιο. Τα ζαμπόν Σερράνο και Πάρμας, το ξέρει, θα είναι πάντα εκεί, περιμένοντας να φαγωθούν. Αλλά μια αγνή μυρωδιά σκόρδου τον αναγκάζει να αποστρέψει το πρόσωπό του.

«Επιμένεις να πας στο πάρτι απόψε;» ρωτάει την αδερφή του τρίβοντας τα ερεθισμένα μάτια του.

Η Κλάρα αναστηλώνει αδιάφορα τους ώμους της. «Δεν ξέρω. Νομίζω πως η Ιβ θα ήθελε να πάω. Ωστόσο θα δω πως θα νιώθω ως τότε».

«Σωστά, λοιπόν, θα έπρεπε να πας μόνο σε περίπτωση που...»

Ο Ρόουαν εντοπίζει το αγόρι μπροστά τους. Είναι ο γείτονάς τους, ο Τόμπυ Φελτ, που κατευθύνεται προς την ίδια στάση λεωφορείου. Μια ρακέτα του τένις εξέχει από το σακίδιό του, σαν το βέλος στο σύμβολο του αρσενικού γένους.

Είναι ένα λεπτό αγόρι, με σώμα που θυμίζει νυφίτσα, το οποίο –μόλις ένα χρόνο πριν– κατούρησε πάνω στο πόδι του Ρόουαν επειδή εκείνος είχε σταθεί πολλή ώρα μπρο-

στά στη λεκάνη της διπλανής τουαλέτας προσπαθώντας να ουρήσει.

«Είμαι ο σκύλος» είπε με ψυχρό, ειρωνικό βλέμμα καθώς κατεύθυνε το χρυσό ρυάκι προς το μέρος του. «Κι εσύ ο φανοστάτης».

«Είσαι καλά;» τον ρωτάει η Κλάρα.

«Ναι, δεν τρέχει τίποτα».

Τώρα πλησιάζουν στο μαγαζί του Μίλλερ, που πουλάει τηγανητό ψάρι με πατάτες, γελάνε με τη λερή ταμπέλα του (ένα ψάρι που τρώει μια πατάτα). Το στέγαστρο της στάσης του λεωφορείου είναι απέναντι. Ο Τόμπυ βρίσκεται ήδη εκεί και κουβεντιάζει με την Ιβ. Εκείνη φαίνεται να διασκεδάζει μ' αυτό που της λέει και ο Ρόουαν, χωρίς να συνειδητοποιήσει τι κάνει, αρχίζει να ξύνει το μπράτσο του, μια κίνηση που κάνει την αναφυλαξία του δέκα φορές χειρότερη. Ακούει το γέλιο της Ιβ καθώς ο κίτρινος ήλιος βγαίνει πλησίστιος πάνω από τις στέγες, και ο ήχος του γέλιου της τον πονάει τόσο όσο και το φως.